# Quaresma - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 21/02/2016 - 09:00

Gn 15.5-12.17-18
Fl 3,17-4-1
Lc 9,28b-36

En aquest camí de Quaresma ens trobem, després de les temptacions de Jesús que ens mostren l'aspecte més humà i vulnerable de Jesús, amb un text que s'hi fixa en la seva dimensió més profunda, divina: la transfiguració.
1) Jesús es transfigura

L'Evangeli d'avui ens convida a contemplar com "es va transmudar l'aspecte de la seva cara… veieren la seva glòria…" Sí, en aquella muntanya, lloc de revelació del Senyor, els tres deixebles van poder captar les dimensions més fondes de Jesús, allò que feia d'ell més que un 'heroi moral', o 'un savi' o 'un bon model per a tots'.

Potser avui ens podem preguntar si per a nosaltres Jesús és 'un bon home que va deixar bons exemples' o quelcom més profund. Ens podem preguntar si en la nostra vida de fe, en algun moment, també Jesús 's'ha transfigurat'. Si en algun moment ha passat de ser aquell bon model que em van explicar a catequesi, a algú Viu avui, que actua, interpel·la, convida, impulsa, sosté, estima…

Pot ser avui un bon dia per demanar-li al Senyor que em pugi a la muntanya, també, on Ell es pugui revelar més profundament. Potser aquesta Quaresma és el temps oportú per poder 'pujar a la muntanya' de la pregària amb els Evangelis, de la renovació exterior i interior que em disposin a veure Jesús més profundament…

2) La realitat es transfigura

Hi ha místics que han tingut el do de veure en la realitat del món, també la quotidiana, signes de la presència de Déu ara i aquí. Signes que manifesten la manera de fer de Déu, com va mostrar Jesús en tantes paràboles que mostren com en la llavor petita veia un signe del Regne, o en la pluja que cau sobre bons i dolents, un signe de l'amor incondicional del Pare…

Sant Ignasi de Loiola, per exemple, al Cardener "va veure totes les coses noves", va percebre com tota la realitat d'aquest món no és només signe, sinó també presència de Déu, que "habita en les criatures", que vivifica, que amb el seu Esperit impulsa el bé i la bondat, la bellesa, la creativitat, el servei, el compromís, el somriure.

Potser avui és un bon dia per demanar al Senyor que m'ajudi a veure en la realitat quotidiana, en les persones, en les seves accions sovint senzilles de bones obres, la presència suau, però ferma, de l'Esperit, de Déu… Li puc demanar una mirada lúcida, que es fereixi amb les negacions de Déu que tants actes mostren, però sobre tot que s'alegri per les manifestacions de l'Esperit en tant de bé que es fa senzillament.

3) Jo m'he de transfigurar

Si en aquests dies puc demanar que Jesús es transfiguri, perquè l'estimi i el segueixi més valentment, si puc demanar al Senyor que estigui més atent a la realitat transfigurada, en la que contempli l'acció de l'Esperit, també he de demanar-li que m'ajudi a viure transfiguradament. És a dir, que m'ajudi a ser transparència de l'Esperit que habita en el nostre cor, que m'ajudi a ser millor signe de l'amor de Déu que actua a través de les notres accions, paraules, mirades, somriures, fidelitats, compromisos…

Puc atrevir-me a dir, aquests dies: "Senyor, ajuda'm a viure transfiguradament, a fer més visible allò millor que has posat al meu cor"...

4) I per això cal espantar els ocellots

Finalment, és important destacar un detall que apareix en la primera lectura: "aquells ocellots de presa que volien abatre's" per acabar amb els signes de l'aliança que Déu estava fent amb Abram. Per sort, Abram va estar atent i va estar una bona estona espantant aquells ocellots que volien acabar amb aquella preciosa aliança.

Sí, en la nostra vida espiritual temim també molt sovint molts 'ocellots de presa' que volen acabar amb els signes de les petites aliances que anem vivint amb el Senyor. No hem de ser ingenus, que ja sabem que tenim molts obstacles per seguir a fons els camins del Senyor. Cadascú sabrà quins són els ocellots que l'amenacen: poden ser obstacles externs, de persones o situacions que no ajuden, o bé obstacles més interns, de la pròpia personalitat, o de temptacions, o manca de vigor en la vida espiritual… Cadascú s'ho sabrà. Però el que és cert per a tots/es és que hem d'espantar aquests ocellots que s'abaten sobre els nostres progressos, amb valentia, com va haver de fer Abram. Potser la Quaresma és un bon moment per espantar aquests obstacles que no em deixen avançar ferma i joiosament pels camins de Jesús.

Que el Senyor ens hi ajudi.

ETIQUETES

TRANSFIGURACIÓ